

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

qua ille vitam ducebat. Et eadem præluxit in Episcopo Pergami, ad quem fuit tertia Epistola data. Qui etsi habitaret, ubi Sathanas sedē carnalitatē ac turpitudinis habebat, propter Hæresim Nicolaitarū: occidit in seipso temperans, & castus: & uterque lucebat tanquam lucerna ardentes *b in medio nationis præta, & sensuales; & sicut alter c Leth habitant in Sodomis*, horrebat vitium Sodomitarū. Et hæc vna est causa, cur Christus Dominus noster in his Epistolis hos Episcopos appelleret Angelos: quia reuera tales erant in vitæ puritate; & habitantes in fornace carnalium turpitudinum? non lædebantur à flamma. Et ipsius Christi desiderium est, ut omnes Prælati Anglicam hanc puritatem sectentur: non solum ob rationes omnibus Sacerdotibus communes (ut dictam est in primo Tractatu) nec solum ob eas, quæ spectant ad Confessarios, quæ politæ fuerunt in secundo: sed etiam quod sint in loco excelso: quos totus mundus aspiciat; & quod sint Magistri castitatis, eiusque propugnatores, quod protestantur in sua consecratione. Interrogati enim: *ut castitatem & sobrietatem cum Dei auxilio custodire & docere?* respondēt: *volō.* Ac præterea Apostolus inter virtutes elegendorum ad Episcopatus semper numerat ac repetit temperantiam & castitatem cum ait: *oportet Episcopum sobrium esse, pudicum, & continentē.* Quod si uxorem habuisset, dicit debere esse vnā tantum, & non plures: in signum suæ continentię: cuius filii essent ipsi subiecti in omni castitate, absque vlla luxurię nota: ut filiorum castitas testimonium præbeat castitati paternę; & ut ipsi Prælati intelligant, quod non debeant esse contenti sola propria castitate, sed etiam dare operam, ut omnes subditi illam colant, quisque in eo continentiam gradu, qui ei conuenit, nec permittere eis occasionem aliquam, aut notam fornicationis aut luxurię. Totum enim redundaret in ipsorum culpam, & honoris imminutionem.

§. I.

Hæc autem fuit causa, cur Christus Dominus noster vtramque hunc Episcopum reprehenderet: quod in suis Ecclesijs alter permitteret Nicolaitas turpes & carnales, alter verò quandam nequā foeminam carnalem ac decepticem, quæ suis carnis vitijs populū inuiciebat, & fingebat se esse Prophetē, cum verè esset Sathanæ Prophetes, ac doceret, licitum esse fornicari, & vesci idolohytis: ut absque vilo pudoris freno traderent sese vitijs ipsius. Huius generis fuerunt illo tempore aliquę, qualis fuit Priscilla, & Maximilla & alię similes, quas refert S. Epiphanius. Vocantur autem nomine Iezabel, quæ multū excelluit in persecuendis iustis, a Naboth & Elia; mille fraudibus promouens cultū idolorum, & falsorum eorum Prophetarum. Quamobrè digna fuit ac promeruit, ut cum *b oculos suos sibi pictos, & caput ornatum haberet, præcipue*

b Philip.
2. 15.
c 2. Petri. 2.
8.

C. 10.
C. 8.

c 1. Tim. 3.
4.
d Titii. 6.

Li 2. Hæres.
51.

a 3. Reg. 19.
20.
b 4. Reg. 9.
30.

resur ex fenestra deorsum, & virgula equorum eam calcarent, & canes comederent eius carnes. Hoc genus scelestarum foeminarum potest etiam vocari *sedes Sathanae*: quibus tanquam instrumentis ille vitur ad homines decipiendos; & interdum per eosdem seminat aliquos errores. Et in singulis ciuitatibus gaudet se habere aliquam talem illis sceleribus plenam, quibus Salomon in suis prouerbis, eam depingit valde attentam, & sollicitam *ad capiendas animas*, ac iuuenes decipiendos, vt eam sequantur *tanquam bos ductus ad victimam*, & *agrus ad macellum*. Estq; incredibile quantum adferat Ecclesie detrimentum: cuius tamen regi reddent Prælati rationem, qui eam non reprehundunt cum asperitate; nec procurant impedire efficaciter. Quamuis autem Dominus noster molliter hunc Episcopum reprehendat, dicens: *habeo aduersum te pauca*, nec ei sicut alijs minetur fortè propterea quòd eius culpa esset leuior, ob exiguas vires ad repellendam & abijciendam maledictam hanc sementem. qui autem tacent, nec faciunt quicquid possunt, vt eam euellant: digni sunt magna reprehensione, ac pœna; & tali silentio imminuunt apud alios suæ castitatis opinionem: qui enim tacerent, consentire videntur. Ac propterea S. Gregorius ait *Isaiam*, eos vocare *canes mutos, non valentes latrare contra lupos* disturbantes, ac dissipantes gregem Christi. Cum mala, inquit, corrigi loquendo possunt; silentium consensum esse pertimescunt; ideoque statim idem Propheta de eisdem subiungit: *canes impudentissimi nescierunt saturatam*: ipsi Pastores ignorauerunt *intelligentiam*; & nihil aliud sciunt quàm comedere, dormire, & sibiipsis indulgere: ita vt nunquam se reputent saturatos, nec alteri rei studeant quam auaritiæ suisque commoditatibus dicentes: *venite sumamus vinum, & impleamur ebrietate*. Quid igitur iustus iudex faciet, tales videns pastores, gregemque suum eorum culpa petire? Num & ipse canis erit mutus, sicut illi: verum est quidem ipsum ad tempus tacere, ac dissimulare, aut monere & corripere blandè, dans eis locum pœnitentiæ. Quid si emendatio non sequatur: audiat quid ipse per eundem Prophetam dicat: *e Dominus sicut fortis egredietur, sicut vir prælator suscitabitur zelum: vociferabitur & clamabit: super inimicos suos confortabitur. Tacui semper, filii, patiens fui: sicut parturiens loquar: dissipabo & absorbebo simul*. Nam (vt S. Gregorius ait) quòd diuturnior est patientia Dei, sustinendo eos & tacendo: eò postea erit terribilior in puniendo. Quod insinuat cognomen, quod sibi imposuit in hac Epistola, cum ait: *Hac dicit qui habet oculos tanquam flammam ignis, & pedes eius similes aurichalco*: ita enim carnales aspicit, vt iræ flammam in eos mittat, nisi se emendent. Quamuis autem ad puniendum plumbeis, vt vulgo dicitur, pedibus vadat; ac tardè incedat, expectans vt conuertantur; vbi tamen eorum videt repugnantiam & rebellionem, ponit super eos pedem, & tremenda fortitudine eos

c Pro. 7. 10.

Lib. 10.
Mor. c. 14.
1. P. Pastor.
cap. 4.
d 1. 56. 10.

e 1. 42. 13.

f Apo. 2. 18.

premit: quod fecit contra hanc Lezabelem, eiusque sequaces. g. Ego, inquit, dedi illi tempus vt penitentiam ageret: & non vult penitere à fornicatione sua. Ecce mittam eam in lectum, & qui machantur cum ea, in tribulatione maxima erunt, nisi penitentiam ab operibus suis egerint: & filios eius interficiam in morte, & scient omnes Ecclesia quia ego sum scrutans renes & corda: & dabo vnicuique vestrum secundum opera sua. Quasi dixerit: cum illa noluerit ex mea misericordia fructum capere, & se emendare, & purgare à suis sordibus: pulchram meam iustitiã illam pro meritis: vt eius scelera impediam, ne pluribus noceat. Permittam eam incidere in morbum doloribus & pudore plenum, quali solent laborare huiusmodi feminae, & viri, carnales. Ibi tenebitur vincula compedibus humorum, & torquetur doloribus quasi canonicibus; comburetur aestu febrium, de scedabitur pallore huiusmodi infirmitatis, & luet in sepulchrum voluptates suas sensuales. Quod si nec tunc emendare se voluerit, ex lecto illo proijciam eam in lectum inferni; & hinc subter ea sternetur rinea, & operimentum eius erunt vermes, linteamina autem & puluueria eius erunt ignes æterni. Eandem etiam poenam subibunt eius complices, qui scilicet cum illa peccant: omnes enim morientur morte adedò horrenda, vt mundo toti metum incutiat, & omnes ex ea agnoscant: magnum Deum nostrum habere oculos igneos, & rimari occulta cordium hominum: ita vt non lateant illum vlla peccata carnalia, quamuis occulte fiant; & in corde tantum conficiantur: & puniet omnes iuxta opera eorum: ipsos lasciuos: edò quod non se emendauerint; Prælatos verò ignauos & negligentes: edò quod eos non correxerint: quemadmodum puniunt infelici morte duos Sacerdotes filios Heli ob eorum scdida carnis peccata; & ipsum Patrem ob negligentiam in eis corrigendis, & arcendis à talibus sordibus.

Ex his Prælati accipiant monita, & remedia contra propriam ignauam & subditorum licentiam, ad lasciuiam: memores vtrique oculorum igneorum, qui ipsos aspiciunt. Si enim hoc vitium adedò est impudens, vt nemo audeat coram alijs illud admittere; multo que minus filius coram suo parente, vxor coram suo viro, & seruus coram suo Domino, & ciuis coram iudice, & subditus coram suo Principe: quis audebit illud perpetrare in oculis Dei? Credens se videri ab eo, cui omnia sunt aperta; & quod ab eo punietur pro meritis; & possibile sit quod ab eisdem oculis prodeat aliqua flamma ire, quæ in medio ipsius peccati ipsum comburat? Timeat, ne Deus per aliquem morbum horrendum conijciat in lectum; timeat, ne pulchritudinem & corporis elegantiam Deus illi auferat: qua ipse ad suam sensualitatem abutebatur; caueat, ne etiam honorem auferat in pernam sordidæ voluptatis; ac deniq; timeat ne proijciatur in profundissimum inferni lectum: vbi, etsi semper ardebit, nunquam consumetur; & nulli

h. 1. 14. 11

11 Reg. 2. 31
2. 4. 11.

na rabieque sese semper consumens, nunquam tamen sit futurus finis. Quia illa mors erit immortalis, & momentaneæ voluptatis pœna erit perpetuus & æternus planctus. Quod si tanta est subditorum sensualium miseria: quanta censenda erit crudelitas Prælatorum: qui non adhibent omnes vires ad eam opportunè præueniendam? Aspiciant ipsi oculos Dei igneos, vigilantes super ipsos, vt ipsorum negligentiam puniant; & ita curent ipsi similes oculos habere, ad vigilandum, & reparandum damnum subditorum.

PRIMUM igitur adhibeant medium correptionis ac reprehensionis, ne sint canes muti, sed latent contra inhonestos, etiamsi illi sint Reges: sicut latrabat S. Ioannes contra Herodem. Hoc autem facere debent non solum propterea quod Deo ad id sint obstricti, & vt illi satisfaciant: quæ causa debet esse præcipua; sed etiam, quod id debeant bonæ suæ opiniononi, quæ tali silentio imminuitur. Personæ enim publicæ non debent esse contentæ quod honesti sint, sed dare debent operam, vt & bonam in hac re famam habeant, remouendo omnes occasiones, aliquis contra eam obloquendi: quia famam suam etiam habent obstrictam bono subditorum. Nam (vt ait Sanctus Augustinus) quisquis à criminibus flagitiorum vitam suam custodit, sibi bene facit; quisquis autem etiam famam, in alios misericors est. Nobis enim necessaria est vita nostra: aliis fama nostra.

Ex quo fit, quod, cum huiusmodi peccata publica sunt & scandalosa, nec ad ea impedienda sufficit correptio & reprehensio: debeant Prælati manu arripere gladium excommunicationis, & separare putridum membrum ab Ecclesia; ne huiusmodi sordibus eam amplius inficiat. Ac propterea Sacrum Concil. Tridentinum constituit publicos concubinarios, si post ternam admonitionem non se emendent, esse excommunicandos, ad imitationem Apostoli, qui magno zelo quendam incestuosum damnauit, ac decreuit: *tradere huiusmodi hominem Sathana, in interitum carnis, vt spiritus saluus fieret.* Quod (vt Sanctus Augustinus explicat) fecit, eum excommunicando, & ab Ecclesia eijciendo; extra quam regnat Sathanas in omnibus ab ea præscissis, aut (vt ait Sanctus Ambrosius) tradidit eum Sathanæ, vt morbo aliquo graui carnis eius affligeret. Quemadmodum fecit Sanctus Iob, vt ex hac pœna cautior factus, & ad mentem rediens, animam suam saluaret: Hanc verò afflictionem vocat Apostolus interitum carnis, quia per eam moritur peccatis, & lasciujs suis: vt spiritus viuat Deo. Ex quo fit, vt in huiusmodi casibus liceat Prælati, & quibuscunque alijs personis orare DEVM DOMINVM NOSTRVM vt graui aliquo morbo tales personas visitare dignetur, vel in lectum per dies aliquot mittere, vt à peccatis abstineant, cessentque alios scandalizare.

lib de Bono
viduitat.
c. 22. Refer-
tur 11. q. 3. c.
Non finit

Sess. 24. De-
creto De
Refur. Ma-
trimonij.
c. 8.

k 1. Cor. 5. 5
De verb. A-
postoli. 2. m
98. refert 1.
q. 3. c. omnis
idem c. Au-
di. lib 1. de
Panis c. 12.
c. 1. 31.